

II.

Wandradt har jag mil så långa,
 många får jag wäl gå;
 Ett Hundra Kyrkor jag redan skådat
 se'n jag gif hemifrån.
 Men på mitt wapen jag hwilar
 och ilar i ro.
 Ah-ha-ja na-nå-ja fram i byn får jag wäl be.

Rimmet skymmes öfwer heden,
 leden är blott min gång;
 Molnet skymmes öfwer skogen,
 trogen är blott min sång.
 Men när som solen sig sänker
 då tänker jag så här
 Ah-ha-ja na-nå-ja nog wet jag hwem jag har får. :;

Men när som jag till hemmet kommer,
 finner jag henne godt:
 Der som hon bland flickor många
 sånger hon sjungit om mig.
 Nästa sommar wi trygga
 wäl bygga vårt bo.
 Ah-ha-ja na-nå-ja mån hon glömma skall sin tro. :;

W i s o r,

till tryckning inlemnade

af

M. Weiland,

Soldat wid Kongl. Södra Skånska Infanteri-Regementet.

Malmö,

tryckt uti Berlingska Boktryckeriet,
 1848.

I.

De twenne Bröderna.

Månans blickar kanste mer ej falla,
såsom nu så leende på mig :,:
morgondagen skall mig kanste falla :,:
ned i grafwens obefanta stig.

Bröder, morgondagen skall oss ståda!
fäktande för Kung och fosterland :,:
Men kanste, för sista gången båda :,:
trycka wi i natt hwarandras hand.

Leende den Faderlöse ligger,
wid ett ömt och sorgfullt modersbröst :,:
Hon om bistånd för den späda tigger :,:
utaf höjden, med en bruten röst.

Hoppfullt glad en munter gosse säger:
Mamma, tro snart Pappa wäntas kan :,: ?
Fåfängt hopp, Du ingen Pappa äger :,:
obegräfd bland slagne hwilar han.

Glicka, fåfängt wäntar du tillbaka,
denna yngling som dig trohet swor :,:
ej med honom får du sällhet smaka :,:
i den dystra graf han redan bor.

Sorgligt öde träffat våra bröder,
här och der som frymplingar de gå :,:
Men den modigt fosterlandet stöder :,:
större höjd af ära ej kan nå.

Men om mig en fula neberfäller
swärfwar öfwer styarne min själ :,:
der mig himlen sällhet webergäller :,:
lefwe derför Bröder enigt wäl!